

Sy-li spěwał,
Pilnje džělaš,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Cerstwosc da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje džělaš,
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ćí khmana
Ziwnosc je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Serbiske njeđzelne lopjeno

W Budyschinje

26. julija 1931

Bauzen

Samotwity redaktor sarat Wyrzac w Rosaczicach. — Čisćić a nastad Smolerjez Inihicziščetnje a kniharnje, sap. dr. i wobm. ruł. w Budyschinje
Wuhadza kóždu šobotu a płaczi šćtwórczělnje 108 stotnych pjenjeřkow

8. njeđzela po šiwj. Trojizy.

Šap. št. 8, 26—39.

W 13. stawje šćenja Mattheja šo nam ja šobu dvě pšchirunani powjedatej: Wo šthowanym šchazu na poli a wo drohej parle. We wobymaj šo nam praji, kaš šo Bože kralestwo čłowjekam da namakač w šwojej znykej potajnej krašnosći. Wšchitzy jo njebudža dozpicz; ale wulki rosdzěl tež mjes tymi, kiž to dozpija: tutym šo dostawa njenadzujzy jako dar Božeye hnady, tamnym pak po dolhim pytanju a bėdženju jako myto jich šwěrnj. Komuž pak stej šo woczi wotewričej ja jeho potajnu krašnosć, tón wopruje wšcho, šchtož šo se nim njemóže šnješč, a to potom i wjekelej wutrobu, pšchetož nicžo Božemu kralestwu rune njeje. Šo kaš čzežkim bėdženju je jo japoščtokej Pawokej dostało, a kaš lohzy a njenadzizy je šo komornikej i Muriskeje pšchidało!

Wěšte je to jene: hđžež je wutroba ponižna a šprawna a wotewričena ja njo, tam šo jej tež dobydže.

Ša to je nam komornik rjany pšchiklad!

1. Pohladajmy na jeho wobštejnoscze;
2. pohladajmy, šchto bėšche jeho do Jeruřalema wjedło;
3. pohladajmy, kaš wón wježoły šo domoj wróći.

1. Jeho wobštejnoscze.

W přenim liščje na Korinthiřkich praji ras japoščtoř Pawoř: Wobhadajče wařche powoľanje: niz wjele mudrych po čzele, niz wjele mózných, niz wjele knježički je powoľanyh — wón i tym měni, šo Bóh njehlada na to, šchtož šnadž pšched šwětom a w šwěće něščto płaczi, ně, Bóh hlada na ponižnu a šprawnu wutrobu; čzeščelatomnosć a šamohwalba wot Boha wyřamknje.

Komornik bėšche mózný šwojeje kraloweje Kandaze, měješche čzešč pola luda, bėšche na wšchitke šchazy šwojeje kraloweje štajeny, potajkim jeje finansny minister, wěščje tež bohatty, šo měješche wšcho, šchtož móže wutroba šebi žadacz.

Šchto je jemu hiščče trjeba? —

Jeho wšcho šamoženje, wšcha čzešč a lubosć čłowjekow njeje špokojič móhla, wón pytašche něščto lěpšche, wón bėšche, kaš Jesuř praji w přėdowanju na horji, hlódný a lacžny po prawdosći, wón čznych měčž pokoj w šwojim šwědomnju a šjednocženstwo i tym jenym, jemu hiščče njeřnatym Bohom.

Nař je Bóh tež na wjele štajil, wšchitke štworjenja šteja w našchej škužbje, do našcheju rukow je Bóh položil mozy, kotřež je do štwórbny płodzil, šo bychmy měli, šchtož ř sežiwjenju trjebamy.

Tež my šmy komornizy, Boži šastojnizy na wšchelatornych hnadyh darach Božich po čzele a po duřchi, a tež wot nař šo wocžakuje, šo bychmy šwěrnj namakani byli.

Alle šchto šo potařuje? — Měšto teho, šo bychmy Bohu šo džakowali, šmy huřto tař hordži a šamopařhni a na Boha šebi njemnyřlimy. Komornik bėšche čzorneje barby, tola wón žadašche šebi bėku drařtu teje prawdosće; hđyž my na šebje pohladamy w šchpiřhelu Božeho šłowa, šo štrožimy, dofelž je šebične a hrěřhne wařhne našchu wutrobu wobmařało a šwědomnje nař wobřtoržuje — ale pořkamy na nje? njeđyřbjeli wšchitzy wjele pšcheczelnišchi, čziščziřchi w šłowach a myřřlach, wjele wjekeřišchi a šbožniřchi byčž? — čzechodla hiščče telko njeřpokojnosće a nješčerpliwoscze!

Žada ſebí tvoja wutroba po wumóženju? Je hlódna a laczna po prawdoſczi? — Je hotowa, ſłowo hnady ſlyſhecž a pſchijecž? Ichto jej ſadžetuje?

Cžłowſta wutroba wſchał je bohužel dženž tať roſpróſchena, njeje doſcž cžicha a doſcž ſprawna a wobſtajna, tať ſo ſ Božej wótzowſkej radže njedóndže. Jedyn je pſchebohatty, druhí pſchekhudny, jedyn ma pſchewjele cžaža, druhí pſchemako, jedyn dla ſwojeho njeſboža njeſchindže ſ Bohu, jedyn ſo cžuje pſchemudny ſa powěſcže ewangelija, druhí je pſchegara ſwjeſchnje ſmyſlenny. Hdžež pak je wutroba ſprawna a ponížna a wotewrjena ſa Bože kraleftwo, tam ſo jej dobudže.

2. Schto běſche komornika do Jeruſalema wjedło?

Wón běſche wo tym ſlyſchał, ſo w iſraelſkim ludu ſo ſ jenemu Bohu modla a ſo je tuťon Bóh ſwój lud bohacze žohnował. A tuťomu Bohu chze tež wón ſo modlicž. Tohodla ſo naſtaja na pučž do Jeruſalema, žannych wobcžežnoſcžow a ſtrachow ſo njeboji, wažniſche je jemu, praweho Boha namać a w nim ſwoje ſbožo.

Gladaj, to ſu wopory. Kať krótki je pornjo tomu naſch pučž do Božeho domu, ſo bychmy ſo ſ Bohu modlili. We próſdninach cžinja rad pučžowanja, pſchekupž dyrbi pučžowacž, hdžž chze něſchto wotbycž — komornik pučžuje, ſo by ſbožo ſwojeje duſche namać.

W Jeruſalemje ſo roſhladuje; ichto widži tam wſcho noweho! Schtož we hlownym měſcže Murſteje widžal njeje; tola to jemu njeje najwažniſche — do templu wón chze, iſraelſkeho Boha chze ſpóſnacž. W templu dđerži ſwoju Božu ſlužbu. Tu ſlyſchi wo Mójſaſu a profetow Božich, ſlyſchi wo wěſchčenjach meſiaža. Ale wjazn, wjele wjazn by hiſchcže wědžal, tohodla lupi ſebí knihu, kotruž ſebí ſobu domoj woſnje a na pučžu domoj pſchemyſli a roſpomina ſebí, ichtož je ſlyſchał, a cžita we ſwojej knižy; kajke kražne wěſchczenja namaćaju ſo w njej; ichtoda, ſo wſchitko njemóže roſjumić!

Na puſtej dróſy namaćamy komornika na dompučžu. Tam, hdžež je wjele wobkhoda, tam wón bycž njeha, ſ Bohom chze po móžnoſczi ſam bycž.

My ſmy wſchitny na ſwojim pučžu a dyrbimy huſto cſches puſty kraj, a mamy huſto hižo dołhi pučž ſadny ſebje — ale ſwojeho Boha hiſchcže njeſſmy ſpóſnali a tohodla tež niž ſbožo ewangelija.

Tať někotry ani njecžita w bibliji, a tohodla tež njemóže potom wědžecž, ichto Bóh ſ nim chze a kajke ſbožo cžłowjekej dawa. Kajke knihi ſo napſchecžo tomu huſto cžitaju? Knihí, kotrež wutrobu hiſchcže bóle wobmaſaju hać hižo je, knihí, kotrež cžłowjeke ſ hrěchej wabja, měſto toho ſo bychu jeho wumóžile. Tohodla cžin to tať kať komornik: wón ma cž a ſ ſa ſwojeho Boha — tón by ty tež měl, hdny by chžyl; a wón pſchijecže wopory najwjetſche, ſo by Boha namać, haj wón woprufe Bohu wutrobu — a to móžeſch tež ty; rjeuſche wopory tež najſpólniſchi njemóže ſwojemu Bohu pſchijecž hać wutrobu. Bohu daj ſwoju wutrobu.

Nan a mać mějeſchaj jenicžke džecžo, holecžku. Ta běſche lědy konfirměrowana, dha ſchori. Nichtó jej njemóže pomhać — wona ſama cžuje, ſo budže wumrěcž dyrbjecž. Nan běſche njewěry, mać pak wěry. Jako běſche nan ras ſ holecžku ſam, ſo holecžka na njeho pohladujo jeho praſcha: Nano, kať dyrbju wumrěcž, ſ wěru, kať ju mać ma, abo bjes wěry? — Nan khwilu mjelcži, potom holecžny ruku podawſchi praji: wumrěj ſ wěru, kať ju mać ma.

To pak reka: daj Bohu ſwoju wutrobu!

3. Hiſchcže jenu Božu ſlužbu ſwjećí komornik — niž w templu, ale w puſcžinje. Ta jemu haťle prawe poľne ſbožo pſchijecže. Philipp, jedyn tamnych ſydom wot woſhadny wuſwolenny, kiž mějachu khudym a khorym poſlužicž, pſchindže na dróhu, kotraž wjedže wot Jeruſalema do Gazy, kotraž puſta je, na tu potajkim, po kotrež komornik domoj pučžowacže. Eſwjatny duch Boží běſche jemu tam hić kaſať.

Philipp komornika wuhladawſchi hnydom ſ njemu pſchitupi. Njepraſcha ſo jeho haťle to a druge, ale ſo na njeho wobrocži: roſjumiſch tež, ichtož cžitaſch?

Kať někotry ſebí myſli, ſo wſcho roſjumi abo ſo je wſcho prawje, kať wón myſli. Komornik niž tať, ale wón wotmołwi: Kať móžu roſjumić, hdnyž mi to nichtó njewuľoži? A něť wón, tuťon tať cžeſcženny muž, ſnadneho Philippa proſny, ſo by wſcho roſkladowať — wón chze ſo potajkim dacž powucžicž. O hdny bychu to wſchitny chžyli a móhli.

A Philipp jemu powěda wot Jeſuſa, Božeho ſyna, kať je wón ludej přědowať a džiwny cžiniť, kať je ſo ſmilik nad khorymi a hubjenymi a je jim pomhať, kať je Božu hnadu pſchijecž wſchěm ponižnym a wěryjzym, kať ſu jeho ſtóncžnje pſchecžehali a tať je wón cžerpiť a na ſchizju wumrěť — a tať je Bóh jeho wot morwnych ſbudžil a jeho powyſchil. Komornik je nutrnje pſchipoſluhať, ſo ſo jemu žane ſłowo njeby ſhubilo — a tať je ſo pſchi tym nadžal, ſo tež jemu plaćzi: Bóh chze, ſo by wſchitkim ludžom pomhane byťo a ſo bychu ſ ſpóſnacžu prawdy pſchijecžli.

Komornik ſo dohlada wodny. Schto ſadžewa, ſo njebych hiſchcženny byť? Philipp dđerži ſ nim hiſchcže krótko katechizmuſkowe pruhowanje a jako běſche ſo pſchekwědcžil, ſo komornik wěru mějeſche ſ ſwojemu ſbóžnikaj, běſche jeho wuſchcžil. Philipp ſo jemu ſhubi pſchek wocžomaj. Komornik běſche ſažo ſam je ſwojimi ludžimi a wón cžehnjeſche ſ wjekeľoſcžu po ſwojej dróſy. Něť je jeho próſtwa dopjelnjena, wón ma pſches Khrſtuſa, ichtož je pyťal: ſwojeho Wótza.

Schtož je byť cžežny khory a ničžo jemu njeje pomhaťo, a nadžija na wotkhorjenje je ſo po maľym ſhubila — a na jene dobo ſo přěd jemu wunamata, kiž jemu ſtrowoſcž ſažo dawa: kajke wjekele. Na woczi khory džen a bóle woſlepi — ſkoro ničžo wjazn njewidži — a něť ſo jemu pomha, a wón widži ſažo: kajke wjekele! Cžłowjeť je we wullej nuſny, a džen a wjetſcha je, a něť ſebí njewě žaneje radny wjazn — dha pſchindže ſ njemu, kiž móže a chze jemu pomhać — kajke wjekele!

Ale wſchitke tute wjekele ſo njehodža pſchirunacž tym, kotrež je měl komornik. Wón mějeſche Boha a ſ tym wſcho. Něť móžeſche pſchincž ichtož chžnyſche, wón mějeſche w Bohu Wótzu ſwoje wuhowanje.

Je Bóh ſa naſ, ichto móže pſchecžiwu nam bycž? Eſu-li nam naſche hrěchi wodate, móžemy ſměrom hić, hdžež Bóh naſ powjedže — my wěmy, ſo tym, kiž Boha lubuja, wſchitke wězy ſ lěpſchemu ſlužaj. Tuž cžehamy tež my ſ wjekeľoſcžu po ſwojej dróſy pſches Jeſom Khrſta. Hamjen.

Arzybiſkop D. Söderblom †.

Žyle njenadžizny pſchindže powěcž, ſo je ſchwedſki arzybiſkop D. Söderblom wumrěť. A to bě traſchaza powěcž. Je tola D. Söderblom tón najbóle wujnamny ewangelſki muž a wjednik žnjeje ſemje byť. A tohodla nježaruje jenož ſchwedſki lud wo njeho, ale ewangelſke ludny žnjeje ſemje. A tež niž jenož tute, ně, wſchě te ludny a žyrkwoje, kotrež ſu ſnim w tym jenym džěle byťe, ſjednocžicž wſchě ſchecžijanſke žyrkwoje žnjeje ſemje do žyťka ſa ſhromadne džělo a ſkutkowanje ſ žohnowanju cžłowjeſtwa a Bohu ſ cžeicži.

D. Söderblom bě iškorił a měješče operaciju pšchětracž. Esmjercž scžini tónz kaž žiwjenju tať skutkowanju. W lěcže 1914 pomjenowa jeho šchwedški kral na arzybiskopa Upsalšeho. A wón je wužil tuto wyškoře sastojuštwo dospotnje a nadobnje niz jeno w službje swojeho kraja, ale zylého kšchescžijanštwo, haj zylého cžlowještwo. Měr pšchinjescž cžlowještwo a i tym sbožo, sjednocžicž ludny, to bě jeho saměr. A tutón dozpicž je nadawł kšchescžijanštwo wěry, kšchescžijanštwo zyrkwje. Ale tuta je rosšchcžěpjena do telko zyrkwjow. Tohodla scžini kebi wón ja nadawł, tute zyrkwje šwołacž do šhromadneho skutkowanja ja tutón wulki nadawł. Te wšchelate kšchescžijanštwo zyrkwje móžachu swoje wošebitošcže wobkhowacž, dyrbjachu šo pať mjes šobu bóle a lěpje šrosunicž a šhromadnje džělacž a wojowacž na tnyh šaložkach, kotrež šu wšchěm jene a šamšne tohodla, dokelž šu šaložki wěrneho kšchescžijanštwo. A jeho prózowanie njeje podarmo bylo. Zyrkwje šu pošluchale na jeho hłóš a šu šapocžale i nim tajke „šokumeniške“ džělo — jenož romško-katolška niz. Tuž špomimamy i džakom na tutoho wulkeho a wěrneho ewangelškeho muža, kiž bě šwěrnny hacž do šmjerče.

Natwarjenje i pšchirody abo i Božeho šłowa?

Pšchisšpomnjenje: Tole šo nam pšchipošła, a my jo wošjewiamny, dokelž je dobre, šo i wošžadny pšchirudu hłóšny do wošžadny.

Pšchi šwójbnym šwjedženju to bě. Eso rosmošwjachu a rěcžachu, a rěcžachu tež wo šwješkelaznym dobrnym wopncže Božich službow w zylej parochiji. Pšchitomny mlodny ratařski inspektor njeběšče toho mēnjenja; wón njemóžešče šrosunicž, šo ludžo kóždu nježel a šwjatny džěń do Božeho domu, haj šamo tež džělawny džěń džěja. Wón to nješpšna, šo by cžlowjek pšches to lěpšchi byl; pšchetož kemšchihodženje tola šbóžneho nječžini; tohodla wón tež jara porědko kemšchi džěšče. Duchowny běšče šo jeho hižo tohodla prašchal, cžehodla tať porědko Božu službu wopytuje. Na to je wón jemu wotmošwił: „Anjes duchowny, ja natwarju šo lěpje w šwobodnej pšchirodže hacž w tym šuchšlym zyrkwiniškim powětrje!“ Žako šo jeho na to někotři prašchachu, ššto je jemu na to duchowny wotmošwił, džěšče wón i dobročěrškim hłóškom: „Nó, na to mi wón tola ničžo šnapšchecžiwicž njemóžešče, dokelž ja wěrnošcž šastupuju!“

Šo krótkim mjelcženju jimašče šo stary wučerž šłowa a džěšče: „Na tym dwěluju jara, šo duchowny njeby tomu ničžo šnapšchecžiwicž mohł; šnano je špšnať, šo šu tu wšchitke šłowa bjes wušpěcha a je tohodla mjelcžal!“ Wón jako štary wučerž špšnajje pať ja šwoju pšchisžklišnošcž, tudny šwědcžicž a tutomu we wulkej njewědomošcži i niz-kemšchihodženjom šo hordžazemu mlodemu mužej wulki, jeho dušchi štrašchny šmyłk dopošašacž. „W tym macže wy prawje, šo móže šo cžlowjek tež w pšchirodže natwaricž“, rěcžěšče wučerž tohodla dale. „Šdnž ja w nalěcžu wonkach wošoko šhodžu a šknyšchu šchłowroncžka a šokobika špěwacž a hdnž widžu šchtomny w rjanym pošnym šchcženju, praji mi šnutškwony hłóš, jeli šo nješšnym hišcže zyle šatwjerdnjeny, šo tajka pšcha a krašnošcž njeje šama wot šo nastala. Šdnž na šuzny jena rōžicžka cžetwjena, druha žokta, módra abo šněhběla šcžěje a tola wšchě i jeneje šchěreje šemje roštu, a hdnž ma jena rostlina pšchezo 5, druha pšchezo 4 abo 3 abo 6 šopjenow, dha dyrbbju i toho špšnacž, šo je tute wězy wšchě jedny wšchedomudry a wšchedomožny Bóh šej wumyšlicž a štworicž dyrbbjať, a šchtož njeje šnutškach zyle štwjerdnjeny, tón špěwa:

Šhwal jeho mjeno wyškoře.
Šhwal Boha, jeho dušcha.
Našch Wótž budž wšchudžom cžěšcženy;
Cžěšcž, šhwalba jemu šklišcha!
A wšchón šwět jemu hamjeń praj,
Eso Boha boj, cžěšcž jemu daj
A škluž jom' i wješkelošcžu!

Šo dyrbi jedny štworicžel šady štwórby štejecž, to praji mi hižo rošum. Ale hdnže namakam ja jeho, hacžrunjež jeho šwěru pytam? Njeběchu w štarym cžaku Buddha, wulki wučerž šhinduškich, Confucius pola Čhinesow a Plato, tón mudry šriča, tež horliwi Bohapytarijo? Čžehodla dha jeho njenamakachu? Čžehodla wošta wón jim jedny nješnaty Bóh? Nima š Rückert prawo, hdnž wón praji: „Pšchiroda je Boža kniha, tola bjes šjewjenja nje poradži šo pošpnt ju cžitacž.“

Wšchón našch rošum i mudročcžu
Je cžma, my šmy škludne džěcži,
Šdnž twój Duch naž i jašnošcžu
Esojoh' šwětka njerosšwěcži.

Tutu šwězu je nam Bóh šwjatny Duch we šwojim šłowje w lubej Bibliji šašwěcžil. Nad tym wyška hižo pšalmišta: „Tvoje šłowo je mojim noham šwěza a šwětlo na mojim pucžu.“ Šdn by cžlowjek bjes bójškeho šjewjenja, kajkež w Bibliji mamy, Božu štwórbu šrosunicž a š prawej wěrje pšches to škludne šwětlo rošuma pšchincž mohł, dyrbbjeli tola wšchitzy wulžny wučženi, kotřiž w tutnyh kruhach jako šwězy přěnjeje rjadownje šteja, pošne, wěrne Bohapšnacže wobšedžecž. Tať dokho hacž je cžlowjek štrowny, namaka wón tež wošchewjenje na škutkach w pšchirodže, pšchetož wone přěduja jemu wo Božej mudročcži, wšchedomožny a dobročže, potajkim te wěrnošcže přěneho artifla. Tať móže jemu krašnošcž štwórby trošhtna bycž. Pšchindže-li pať cžěžka šhorošcž na njeho abo wošmie jemu kral tnyh štrōželow, ta šmjerč, to najlubšče, šštož wón šwoje mjenuje, potom njemóže jemu pšchiroda, šamo w najrjenškej pšchi žadny trošht dacž, potom dyrbi wón do knihow teje wěrnošcže, kotrež Biblija pošdawa a zyrkej wučži. Potom nawuknje wón pošnacž, šo šhorošcž, šhudoba, nuša, šmjerč, šzyla wšchitko ške na šwěcže i hrěcha, i toho žorla wšcheho škeho, pšchindže. Tón šwjatny Bóh šhlošta hrěšnika.

Šo pať my šhudži hrěšchizy njebychmy šadwělowali, šjewi nam Bóh šwoju nješšoncžnu šmilnošcž; w njej da wón nam šwojeho jenicžkeho špna š našchemu wumoženju, šo bychu wšchitzy, kiž do njeho wěrja, šhubjeni njebyli, ale wěcžne žiwjenje měli. Tule trošhtowazu a wobšbožazu wěrnošcž, kaž ju w druhim artiklu namakamy, njenamaka žadny cžlowjek we widžomnej štwórby pšchirody. To šu wěrnošcže, kiž jenož wuknješch, hdnž šwěru kemšchi šhodžič, Bože šłowo šklišch a je wobšhowašch š šbóžnošcži. Bože šłowo, šwjata šchcženiza a šwjate wotkašanje šu te šhadne šredki, pšches kotrež šwjatny Duch we wutrobje šhubjeneho hrěšchika tu wěru pošdži, šo Bóh šwojeho lubeho Esyna dla jemu wšchitku hrěšchmu winu wodawa a jeho šbóžneho čžini. Tajke wodacže budže tomu pošutnemu hrěšchnikej w šchcženizy a wotkašanju šašnglowane. Tajka šbóžnocžinjaza wěra dawa tež trošht we šhorošcži a šmjeršnej nušny, dokelž kšchescžijan tu wěštošcž i Božeho šłowa ma, šo wón na šudnym dnju i pšchekrašnjemym cžěškom š wěcžnemu žiwjenju štanye, hdnž wón tež šwojich we wěrje wuknjemnych lubnych, pšchi kotrychž wotšahicžu wón šološtnje žarowašče, na wěcžne šašo ma. To wučži jeho zyrkej i Božeho šłowa, kaž je wona to w šecžim artiklu Katešho Katešizma krótko a dorašnje wupraška. Tajka wučžba,

lotruž jenož w zyrkwi i Božeho słowa, niz pak w pšchirodže blyšchich, dawa trošcht w nušy a žmjercazi.

Schtóž chze tohodla prawy kšchesczjan a šbožny bncz, dnrcbi pšchezo do Božeho doma kšhodžicž a na Bože słowo i nutrnoscju pošluchacz, pšches kotrež žwjatny Duch tu wěru we wutrobje płodzi. Tohodla napomina naž lišt na Hebrejskich: „A njewopušeczmy žami žwoje šhromadženje jako někotři wašchnje maju, ale napominajmy žo mjes žobu a to cžim bóle, hacž wy widžicže, žo žo tón džen pšchibližuje.“ Hebr. 10, 25. — Šdnž bēšche hižo tehdy tajke napominanje nušne, wo tak wjele wjazy w našchim cžažu, hdžež šport a šawjeke-tenšte šjednocženštwu na njedželach wot Božeye žklužby wotdžeržuja, dokelž cžělo prjedy dušche štajeja.

Schtóž je žwoju dušchu do toho morja teje lubošče Božeye ponuril, toho wutroba hori žo w žwjatej šažolubošči, teho cžělo pyta wotpocžinš njedželu wot wšchědneho džěla a kšwata do Božeho domu, i pšalmištu špěwajo: „Knježe, ja lubuju wobudjenje twojeho doma a to měšto, hdžež twoja cžejcž bydli.“ Schtóž je šbožo w Khrystužu jako tu kražnu paru namakał, ma tež wotewrjenej woczi ša tu kražnocž we pšchirodže na škutkach toho štworicžela a špěwa je špěwarjom štareho žluba: „Knježe, tak žu twoje škutki tak wulke a tak je jich tak wjele? Ty žy wšchitke mudrije wuštajil a šemja je pošna twojeho bohatištwu.“ Ta luba Biblija dawa nam haflje prawe žwětlo ša te škutki w štwórbje.

W templu pšchirody namakam ja, žo je Bóh. Tola, chzu-li ja jeho w jeho wulkošči widžecž, mam žo pod kšchizž na Golgatha štipicž. Ach, hdy bychu to tola wšchitžy, kiž žo ša pšchirodu šajimujaj, kiž tohodla žwoje njedžele w holach, pšchi morju a na horach pšchecžinjeja, wopomnili, woni njebnychu zyrkwi tak lohko kšhibjet wobrocžili, žyle šwjeršchnje wudawajo, žo móžesh žo w pšchirodže wonkach runje tak derje abo hišchče lěpje natwaricž, hacž w štruchlym zyrkwim. powětije.

Komuž Bože słowo i jenym wuchom nuts a i druhim won dže a njepšchindže do wutroby, tón je šabncžiwny pošluchač, kiž žo tamnemu mužej runa, kiž žwoje woblicžo w šchpihelu wobhlada a potom šabudže te mašane blaži, kiž jemu šchpihel je pošasał, wotmncž, to reka: te hrěščne blaži i wutroby wotštronicž. Toho kšchithodženje a Boža žklužba tež šbožneho njecžini. Jedym štrach hrošy pak wošebje tym, kiž cžiste Bože słowo blyšcha a tola žo njewobrocža: Bóh žwoje šbožo nifomu njenanucža, wón wabi pak a poškicža je a chze wšchitkich šbožnych šcžinicž. Judašch je tši lěta i erta toho najšwěrnishcheho paštrja to słowo blyšchał a žo tola wobrocžil njeje! Schtóž žo ša toho Knješa njerosžudži, budže napošledku jeho njepšchecžel.

Schtóž pak ženje kšchichi njendže, potajkim Bože słowo njekšchichi, tón njemóže k wěrie do Jesom Khrysta pšchicž, njemóže šbožny bncž a budže šhubjenty. Žako tón bohatty muž w heli cžwili cžetpješche, špóšna wón pšchepošdže, šchto bē we žwojim žiwjenju tudy škomdžil a prošcheshche nětk Abrahamu, žo by Lazaruža jako pošutneho předarja k jeho pjecz bratram pošlał. Abraham pak džeshche: „Woni maja Móšjaža a prošetow, njech tnych pošluchajaj.“ Tón bohatty muž pak wědžeshche že žwojeho našhonjenja, žo jeho bratišja tam njekšhodža, hdžež je blyšchecž hlož džakowanja a hdžež žo předuja te džiwny Bože k wumoženju tnych cžlowjekow. Tohodla praji wón: „Nē, wótcže Abrahamje!“ S tym wón wušnajaj, žo woni na Bože słowo njepošluchajaj. Šdnž nětk žwětne džecž praja, žo kšchithodženje šbožneho njecžini, móže žo jim i pošnym prawom šnapšchecžiwicž: „Ale niz-kšchithodženje cžini šatamaneho!!“

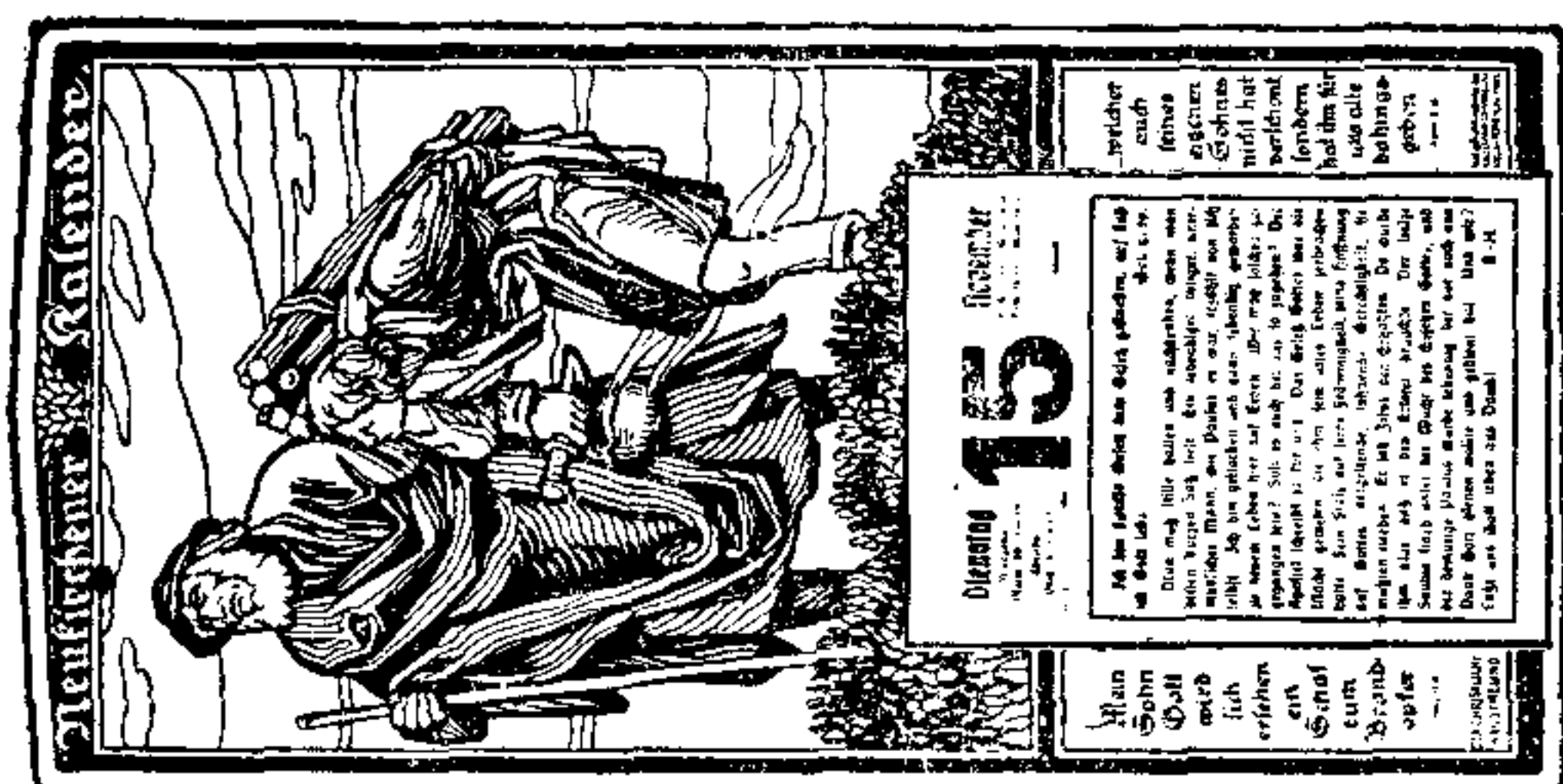
Nēmški original wot A. Engelke.

Zyrkej a štat.

Saška krajna zyrkej je porucžila, žo maja wšchě wožady kollektny šberacz ša cžěžko domachpntane wožady w Rudnych Horach. Wěmy džě, žo wobudlerštwu Rudnych Šor tak hižo cžerpi, a ratarjo wošebje pod njedostatkom pošdnych a tohodla husto hubjennyh žnjow. A nětk tuto šapuščenje i njewjedrami a wodu. Pola naž pak wošchewi hnadny a płodny dešchecžil hona — a cžlowjekow. Našcha krajna zyrkej njebudže tuž naž podarmo wołacz. Wěmy tola, žo wona i tym jenož žwoj nadawš dopjelnja, hdyž nětkle a hewak woła wožady a jenotliwnyh na pomoz tym, kiž pomozny wošebje potrebajaj. Tuž chžemy wšchitžy 8. abo 9. njedželu po žwj. Trojizny škladowacz w kšchescžijanškej lubošči ša Rudnohóškich!

Nēmška je šchla pšches ške dny a nožy. Wulke štrachy hrožachu jej, wjetšche hacž to někotryžkuli pytnyl je. Wo dnjo a w nožy, domach a we wukraju žu wjednižy štata a hošpodarštwu wojowali a džělali ša lud a kraj, ša kóždeho. Šdnž tole pižamy, žu nēmšyž šaštupjerjo je štatnym kanžlerom runje i Pariša dužy do Londona a žu tak dužy i rošžudnyh wuradžowanjow do rošžudnyh wuradžowanjow. W kraju je jich došcž bylo, kšchizž žu i wukašami, kotrež po 12. juliju pšchindžechu, njepošojom byli a žwarili a hanili. — a tola te dny po 12. juliju hacž dženža žu pošasał, žo je to bylo tak prawje. Esměmy to tež wo druhim prajicž, žo je bylo wšcho prawje? Že kóždy kšchescžijan na pšch. dopjelnił žwoju pšchikšlušchnošcž, kotruž ma jako štacžan štata: Že kóždy i došbroprošchenjom pšched Bohom žobuškutkowal kaž ša lud tak žam ša žo, žo by žo cžěžki cžaž wobrocžil na lěpšche, žo by ludej pomhane bylo tak, kaž to ša jeho wěrne lěpšche? Šdnž štej tež štat a zyrkej, tu niz, a hišchče mjenje je džěleny kšchescžijan wot štata! Schtóž pak tutu žwoju žwjatny pšchikšlušchnošcž njedopjelnja, — niz jenož w cžažach wošebiteje nušy, ale njepšchewawajžy — tón cžini žo žobu winowaty; pšchetož wěrijaza modlitwa je móž, kotraž dobre škutkuje. Tajki tež nima prawa, na šrudne wobštejnošče škoržicž, na wjednikow žwaricž a hewak morkotacz. Modlitwa jenotliwego wěrijazeho je hižo wulka móž — wěrijaza modlitwa kšchescžijanškeho luda je wulkomóz, — a wo tym ludu, kiž i tutej wulkomozu wojuje, reka podobnje, kaž wo Šchcžěpanu w tekšče 7. njedžele po žwj. Trojizny reka: „Šchcžěpan pak, pošny wěry a možy, cžinjeshche džiwny a wulke zejchi mjes ludom.“

Wištowanje. M. w M.: Mějcže džak ša Wašchu pošnyku. S pruskich wožadow něšchto ša našche kopješko doštacž, to je něšchto jara žadne. Šchłoda! Tohodla prošymy wo dalšchu pomoz. Redakžija. — K. w Šr. ša 9. po Tr. — M. w Ša. ša 10. po Tr.

Pšchedatwa: Esmolerjez knihicžišchcžetnja a knihašnja, š. dr. i w. r. w Budyšchinje.